

STEWART FOSTER

SIMȚI

ZGOMOTUL?

Traducere din limba engleză de
Nicoleta Dascălu

corint^v**junior**

CAPITOLUL 6

LINII ROȘII

Nu a fost nevoie să mă uit la ecran, pentru a ști rezultatele, atunci când mama a ieșit și m-a luat înăuntru pentru a-l vedea pe dr. Cowans.

— Acesta este un grafic auditiv, a spus el. Pe partea asta este nivelul de auz, în partea de sus este frecvența, iar această linie albastră zimțată reprezintă media capacităților auditive sănătoase pentru vârsta ta.

Vorbea încet, așa că puteam să-i disting cuvintele, dar tot aveam nevoie de timp să le înțeleg. Mama a răspuns prima.

— Și unde este linia lui Sophie? a întrebat ea.

— Ei bine...

Dr. Cowans a făcut clic pe tastatură. O linie roșie începea în mijlocul paginii, apoi cobora brusc, ca un pas montan, până în colțul de jos al graficului.

— Aceasta este linia lui Sophie.

Am întors privirea de la ecran. Nu auzisem nimic când îmi pusese ră căștile. Nu aveam nevoie de o linie roșie care să-mi spună că eram complet surdă.

— Dar vom mai face și alte teste, a spus doctorul Cowans, vorbind pe un ton hotărât și părând optimist, și îți vom da niște tablete cu steroizi, Sophie. De multe ori, acestea sunt cea mai bună speranță de a-ți recăpăta auzul dacă începi să le iei în primele două săptămâni.

— Deci, _ _ _ _ _ șanse ca Sophie să-și revină? a spus mama brusc, zâmbind cu speranță, ca și cum era pe punctul de a se îneca și tocmai văzuse o plută de salvare pe mare.

— Ei bine, _ _ _ _ _ întotdeauna speranță, a spus doctorul Cowans. Dar să încercăm să vedem dacă îi putem oferi lui Sophie mai mult decât atât. _ _ _ _ _ aranjăm un ct pentru săptămâna viitoare.

— Ct? am întrebat eu.

— Scuze, Sophie. Un C-T. Este un fel de scanare, a explicat doctorul Cowans, văzând în mod clar privirea îngrijorată de pe fața mea. Dar nu-ți face griji, nu doare.

S-a întins spre marginea biroului și a luat o broșură.

— Aici este explicat tot.

A arătat spre fotografia unei mașini albe uriașe, cu o gaură în mijloc.

— Gândește-te că este un aparat de fotografiat uriaș, a spus el, ridicând mâinile. Dar în loc să îți

fotografieze fața, aceasta face sute de imagini cu interiorul capului tău.

Am luat broșura, m-am uitat la aparatul și la fața zâmbitoare a unei asistente care privea un pacient în timp ce era pregătit să fie introdus în aparat. În timp ce mă uitam, dr. Cowans se ridicase în picioare și îi strângea mâna mamei.

— Nu vă faceți griji _____, spuse el. Așteptăm doar _____ și apoi decidem ce facem mai departe.

Am continuat să mă uit la pliant, în timp ce am ieșit cu mama spre mașină, la soare. Dr. Cowans spusese că nu avem de ce să ne facem griji, dar eu nu mă puteam abține. Mă obișnuisem cu testul auditiv și cu sondele înfipite în urechi, dar scanarea mi se părea ceva mult mai serios. Știam că trebuiau să se uite în capul meu pentru a descoperi ce se defectase. Auzul meu nu se oprise ca și cum cineva tăiașe curentul sau se terminaseră bateriile la radio. Trebuia să existe un motiv, dar tot ce voiam să fac era să-mi îngrop capul sub pernă și să uit de asta.

Când am ajuns acasă, telefonul meu vibra de mesaje pe chatul trupei noastre.

Mia: Soph, nu ai pierdut prea multe azi.

Rocco: Cu excepția lui Ryan Harris, care a fost dat afară de la matematică pentru că s-a bătut.

Ty: Din nou. 😬

Rocco: Ah, și doamna Hopkirk a primit microfoane noi. Deci o să mă auziți și mai bine. 😊

Ty: Sper să te întorci curând.

Rocco: Da, curând. Dacă nu te întorci săptămâna asta, poate scrii un cântec la mine acasă sâmbătă.

Ty: Grozavă repetiție astăzi. 👍

Rocco: Da. 😊 Dar, Soph, avem nevoie de tine. Mai sunt doar treisprezece zile până la semifinală.

Mă uitam fix la mesaje. Nu știam cum să răspund, iar când, în cele din urmă, am tastat *Am surzit*, m-a apucat plânsul și am șters mesajul. Era suficient de rău că nu puteam auzi, fără să mai încerc să vorbesc despre asta. Nu era ca și cum le-aș fi spus că mă durea în gât și că urma să mă întorc peste câteva zile. O parte din mine se întreba dacă ei știau, pentru că veștile se răspândeau întotdeauna prin satul meu și se transmiteau mai departe.

Telefonul mi-a vibrat în mână.

Un mesaj de la Mia, în privat, nu pe chatul de grup.

Mia: Soph, nu am vrut să spun pe chatul de grup, dar sunt afară.

M-am dus la fereastră. Soarele apunea în spatele caselor de peste drum. Mia stătea la capătul aleii, făcându-mi cu mâna. Am dat din cap, apoi am tastat pe telefon.

Sophie: Îmi pare rău, Mia. Vreau doar să fiu singură.

Mia: Bine, mă întorc mâine.

Sophie: Nu. Cred că am nevoie de mai mult timp.

Mia: Bine.

Sophie:

Am simțit cum mi se umplu ochii cu lacrimi în timp ce Mia mi-a făcut cu mâna și apoi a plecat. Mă simțeam prost că nu o lăsasem să intre, dar abia reușisem să vorbesc cu mama și tata, așa că mă îndoiam că aș fi fost în stare să stau de vorbă cu cea mai bună prietenă a mea. Ar fi mai bine să stau în camera mea fără televizor sau muzică și să evit pe toată lumea, așa cum făcusem de vineri încoace, chiar dacă asta făcuse ca zilele să pară de două ori mai moarte și de două ori mai lungi.

Era minunat că trupa repeta, iar colegii mei voiau să cânt și eu. Rocco părea să creadă că va fi ușor pentru mine, dar inima mi se strângea de fiecare dată când mă uitam la chitara de pe suportul de lângă ferestra dormitorului. Mi-aș fi dorit să pot cânta la ea. Mi-aș fi dorit să pot avea melodii în cap pentru a cânta cu trupa. Dar nu era nimic, doar vaietul zgomotului meu.

CAPITOLUL 7

**VIAȚA DE LA
FEREAȘTRĂ**

Nu mă simțeam mai bine când m-am trezit a doua zi dimineață. În mod normal, m-aș fi pregătit pentru școală, dar tot ce am putut face a fost să privesc cum copiii mai mici mergeau spre școala primară din sat, iar cei mai mari se îndreptau spre stația de autobuz, unde ar fi trebuit să fiu și eu. Era ca și cum lumea era un carusel, care se învârtea fără mine, dar eram prea speriată să ies afară și să urc în el. Și, bineînțeles, mama a observat asta, pentru că tot timpul mă întreba dacă sunt bine, ori de câte ori venea în camera mea, dar eram acolo de trei zile și jumătate, de când îmi pierdusem auzul, și cumva părea să creadă că fusese suficient.

— Soph, spuse ea, în timp ce se așeza pe marginea patului meu. Știu că e foarte greu, dar nu te poți închide aici pentru tot restul vieții.

Vorbea încet și folosea cuvinte cu puține silabe. Asta însemna că puteam să o înțeleg, dar însemna și că vorbele ei aveau un efect mai puternic asupra mea.

— Știu, am spus. Dar sunt speriată. Urăsc să fiu aici, dar cel puțin pot controla ce se întâmplă.

Uram în continuare hârâitul vocii mele în piept, dar dacă nu încercam să vorbesc, mama nu ar fi știut cum mă simt.

— Înțeleg ce spui, a zis ea. Dar o să-ți faci bine să ieși.

— Sau aștept aici până când îmi revine auzul, am spus eu, chiar dacă nu știam dacă sau când se va întâmpla asta.

— Mi-am luat câteva zile libere de la serviciu, a spus mama, încercând să-mi înveselească tristețea. Ca să stau cu tine. A vrut și tata să-și ia liber, dar ne-am gândit să păstrăm câteva zile, pentru orice eventualitate.

— Pentru care orice eventualitate? am întrebat.

— Păi, a zâmbit mama stânjenită, cum ai spus tu, nu știm cât de mult ar putea dura povestea asta. Oricum... mai gândește-te referitor la ieșire.

S-a ridicat în picioare.

— Oh, spuse ea. Am uitat exact lucrul pentru care venisem... Poate citești asta mai întâi.

Mama a ridicat un plic.

— Este de la doamna Hopkirk. Am vorbit cu ea la telefon. Voia să te vadă, dar i-am spus că nu ai avut chef să te întâlnești cu nimeni. Așa că a lăsat asta mai devreme.

Am luat plicul.

— Te las să îl citești.

Mama a zâmbit în timp ce ieșea pe ușă. Era un alt lucru pe care îl făcea mama, zâmbea de fiecare dată când pleca din camera mea, chiar dacă, de fapt, nu avea deloc chef să zâmbească.

Mi-am strecurat degetul în plic și am scos bucata de hârtie dinăuntru.

Dragă Sophie,

Îmi pare tare rău să aud ce s-a întâmplat, dar, dintre toți oamenii pe care îi cunosc, sunt convinsă că tu ești singura capabilă să faci față la așa ceva. M-a sunat mama ta și mi-a spus că nu te-ai mai atins de chitară de când cu povestea asta. Pot să înțeleg ce simți și trebuie să fie tare ciudat, dar voiam să știi că asta nu înseamnă sfârșitul muzicii tale.

Știi că, după ce a surzit, Beethoven a învățat să compună fiind atent la vibrația pianului? Caută pe internet informații despre el și caută și despre Ian Dury, Stevie Wonder, Django Reinhardt. Aceștia din urmă nu și-au pierdut auzul, dar au trecut peste o grămadă de obstacole până au devenit muzicieni străluciți. Cred că ți se vor părea interesanți și te vor inspira.

Sperăm să te vedem din nou la școală, cât mai curând. Avem nevoie de cineva care să îl țină pe Rocco sub control!

Dar, mai ales, te rog să vii să mai stăm de vorbă, când te simți în stare.

Dna Hopkirk

Am zâmbit în timp ce citeam. Doamna Hopkirk era profesoara mea preferată. O cunoșteam dinainte de a merge la gimnaziu, pentru că ne învățase să cântăm la chitară, pe Mia și pe mine, după școală, când eram în clasele primare, și era frumos că avea grijă de mine acum. Dar nu trebuia să știe cum mă simt. Beethoven era deja celebru când surzise și era un muzician atât de bun, încât în mod sigur avea foarte multă încredere în sine după ce cântase în fața a mii de oameni. Eu eram o fată de unsprezece ani, care tocmai trecuse de nivelul șapte la chitară. Cântam într-o trupă, și chiar dacă am cântat în fața a poate treizeci de persoane la școală, acum nu simțeam că aș putea cânta nici măcar în fața unei singure persoane. Nu simțeam că am încredere în mine nici măcar pentru a mă întâlni cu restul trupei.

CAPITOLUL 8

MĂ REÎNTÂLNESC CU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA

Nu am auzit nici soneria, nici ciocănitul în ușă; doar am văzut-o pe Mia stând în pragul ușii. Venise pe la mine, după școală.

— Știu că ai spus să nu vin, a zis ea, dar m-am gândit la tine toată...

Nu am înțeles ce a spus în continuare, pentru că am sărit și am îmbrățișat-o.

— Mă bucur atât de tare să te văd, am spus eu și mi-au dat lacrimile.

— Soph, a spus ea, desprinzându-se de mine. Îmi pare atât de rău, trebuie să fie _____, dar _____ o să _____.

Nu am înțeles toate cuvintele, însă, din privirea ei îngrijorată, eram convinsă că spusese „oribil”.

— Așa este, eu...

Am simțit cum mi se frânge vocea. Am așteptat ca Mia să spună ceva, dar tot ce a făcut a fost să mă privească și să mă îmbrățișeze din nou.

— Îmi pare rău, Soph, a repetat ea, când ne-am dus în camera mea și ne-am așezat pe pat.

M-am străduit să zâmbesc. Eram prietene din școala primară, dar acum, pentru prima oară, era ca și cum nu știam ce să spunem.

— Ty a spus să te salut, a continuat Mia în cele din urmă. Și ne pare rău pentru mesaje – știam, dar nu știam cum să îți spunem.

— Este în regulă, am zis eu.

Mia a zâmbit stângaci.

— Dar Rocco ți-a adus niște _____.

A băgat mâna în geantă.

— Mia, va trebui să te uiți la mine încontinuu. Știu să citesc pe buze, dar acum, că nu mai pot număra silabele, trebuie să-ți văd fața.

— Scuze, a spus ea. Nu m-am gândit. Doar că...

A scos încet o cutie de Maltesers din geantă.

— Își cere scuze că le-a _____, dar s-a _____.

Nu-mi venea să râd, dar nu m-am putut abține să nu mă strâmb când am văzut gaura din cutie, prin care Rocco își băgase degetul.

— Spune-i...

M-am oprit.

— Spune-i...

Mă durea gâtul și ochii mi se umpleau de lacrimi.

— Este OK, a spus Mia. Nu te grăbi.

Am dat din cap în timp ce lacrimile mi se scurgeau pe lângă nas.

— Este oribil. Vreau să vorbesc, dar urăsc faptul că nu pot să-mi aud propria voce.

Mia și-a pus un braț în jurul meu și ne-am sprijinit cu spatele pe afișul uriaș cu *London Calling*¹ al celor de la *Clash*, de pe perete. Mă așteptam, prostește, să se audă un fâșâit, dar tot ce am simțit au fost bucățile de adeziv împungându-mă în spate. Ne-am uitat către cealaltă parte a camerei, spre fereastră, la chitara mea, sprijinită de tocul geamului. În mod normal, dacă Mia nu și-ar fi adus chitara, am fi luat-o și am fi cântat la ea pe rând. Acum, tot ce puteam să fac era să mă uit la ea. Gândul că nu aș mai putea auzi niciodată melodiile pe care le iubeam mă făcea să mă simt și mai tristă. Trebuia doar să sper că era ceva temporar, pentru că nu puteam suporta ideea de a nu mai putea cânta.

Salteaua s-a mișcat. Nu știam dacă Mia spusese ceva, dar își băgase mâna în geantă după telefon. A

¹ „Aici, Londra” (lb. engleză în original), piesă emblematică a trupei britanice *The Clash*, lansată în 1979 ca single principal de pe albumul cu același nume (n. red.).

început să scrie un mesaj. Mă întrebam cui îi scria – ce putea fi atât de important?

Telefonul meu a vibrat pe pat, lângă mine.

L-am ridicat. Un mesaj de la Mia.

Mia: Mă gândeam că am putea vorbi aici?

Am zâmbit.

Sophie: Da. E o idee bună.

Mi-am luat pernele și le-am pus în spatele capetelor noastre. Mia a pus cutia de *Maltesers* în poala mea. Am înfipt mâna în ea.

Mia: Cred că Rocco le-a mâncat aproape pe toate.

Sophie: Da.

Am băgat un *Malteser* în gură și l-am supt, ca să nu simt ronțăiala oaselor din cap.

Sophie: Cred că intenția contează.

Mia: Hmmm sau e pur și simplu lacom. 😊

Patul meu s-a zguduit în timp ce Mia chicotea lângă mine. A tastat din nou.

Mia: Știu că este ultimul lucru la care te gândești, dar... Rocco abia așteaptă să te întorci la repetițiile cu trupa.

Sophie: Ai dreptate. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Mia: Îmi pare rău, Soph, nu am vrut să te supăr.

În capul meu a început un șuierat ascuțit, care s-a combinat cu altele și a crescut până a devenit un vuiet. Cum puteam să fiu într-o trupă când nu auzeam nimic, în afară de zgomotele din capul meu? Cântasem deja acustic, cu tobele la un nivel scăzut, iar acum nu mai puteam să aud nici măcar asta. Oricum, cine are un chitarist surd în vreo trupă?

Era ca și cum Rocco credea că nu s-a întâmplat nimic, dar eu ar fi trebuit să știu că nu era un tip serios. Întotdeauna făcea glume sau țopăia prin garaj și prin camera de muzică. Uneori e bine să ai pe cineva care să te înveselească atunci când te simți deprimat, dar acum parcă lui Rocco nici măcar nu-i păsa.

Mia apăsa cu degetele pe telefon.

Am coborât privirea și am citit mesajul.

Mia: Powell Stevens cânta și dansa și azi după-masă, în spatele autobuzului școlar.

Am râs în timp ce mi-o imaginam pe Powell Stevens dansând. Era o elevă din clasa a douăsprezecea, de la școala noastră, și participase acum un an la *Banned-It*¹, emisiunea TV de promovare a talentelor. Mă uitam cu mama la emisiune în fiecare

¹ Joc de cuvinte în lb. engleză, care ar putea fi tradus în română ca „Interzis” (n. red).

săptămână și nu ne venea să credem că Powell reușea să treacă de fiecare rundă, deși cânta atât de prost. Când a fost eliminată, a aruncat cu o vază în ferestrele casei unuia dintre jurați. Dar asta nu a împiedicat-o pe doamna Hopkirk să o numească una dintre jurați pentru prima etapă a concursului „Bătălia Trupelor”. Powell trebuia să stea la o masă cu doamna Hopkirk și cu domnul Davids, profesorul nostru de teatru, dar ea și-a petrecut cea mai mare parte a timpului pe hol, fluturându-și părul pe umeri și dansând într-un mod enervant, care a scos din minți multe trupe.

Mia: Toată lumea întreabă de tine la școală.

Am citit mesajul, dar dintr-odată m-am simțit atât de obosită, încât nu am reușit să îl înțeleg.

Mia: Soph?

Mia s-a întors și s-a uitat la mine.

Sophie: Sunt epuizată. Cred că am nevoie de somn.

Mia: Ești sigură? Am spus ceva greșit?

Sophie: Nu, sunt doar obosită.

Mia s-a ridicat în picioare.

— Mă întorc curând, a spus ea, îmbrățișându-mă.

— Îmi pare rău.

— Lasă prostiile, a răspuns ea, apoi s-a întors să iasă din cameră.

M-am apropiat de fereastră și am privit-o mergând pe alee, în timp ce luminile de pe stradă se aprindeau. Mi-a părut rău că am făcut-o să plece, pentru că nu făcuse nimic rău. De fapt, nici Rocco nu făcuse nimic greșit. Tot ce încerca el era să mă facă să mă simt mai bine, ca și cum totul ar fi continuat la fel ca înainte. Singurul lucru pe care mi-l doream era să-mi revină auzul și să mă întorc în trupă, dar când Mia a dispărut după colț, spre strada principală a satului, am simțit că nu voi face asta prea curând.